

[Gudme.]
4.500 lejligheder i det almennyttige byggeri. Men den måde, katastrofen nu skal afhjælpes på, forstår vi ikke. Det betyder blot, at katastrofen bliver permanent på en anden måde. Det lykkes vel nok nu at få lejet de alt for dyre lejligheder ud, men kun ved at lade det offentlige betale op til 80-81 pct. af huslejen for et ikke ringe antal lejere.

Vi har netop fået 3 års budgetterne i hænde, og dér kan vi på side 95 se, at ca. 1/4 af samtlige lejere i dag nyder godt af boligsikringen. Gennemføres det lovforslag, vi her har til behandling, bliver det mere end 1/4. Hvornår skal vi nogen sinde få normale forhold på boligmarkedet, når vi foreløbig får manøvreret os ind i denne position?

Den hjælp til selvhjælp, der lå i genudlejningsforhøjelserne, således at de, der boede billigt i sociale selskaber, hjalp dem, der ellers kom til at bo for dyrt i de nye lejligheder, afskaffer man. Springet mellem den virkelige leje i gammelt og nyt bliver gjort endnu større, end det var på noget tidspunkt før boligforliget i 1966, og endnu nogle årgange af befolkningen skal vokse op med den opfattelse, at en bolig er noget, der ikke koster det, den koster.

Vi har stadig et håb om, at der kan nås enighed om en ny ordning for boligsektoren efter 1974, men håbet er svindende. En ny ordning skal der til, men med det flertallet nu gennemfører, bliver det endnu sværere at komme til en løsning, der betyder, at vi en dag ikke længere har noget boligproblem. I dag indkapsler vi det som en permanent sygdom, og det er ikke vejen fremefter.

I betænkningen tilkendegiver vort parti sammen med det konservative folkeparti og venstre, at vi er tilfredse med ændringen i lovens § 7 om beregningsgrundlaget for husstandsindkomsten; således at man tager det forløbne år i stedet for det løbende år. Vi sagde allerede ved første behandling, at det var en landvinding; herom er der ingen diskussion. Dels af denne grund og dels på grund af vor principielle sympati over for den socialt begrundede boligsikring vil vi nuancere vor afstemning, sådan at vi undlader at stemme for lovforslaget om ændring af boligsikringsloven og nu ved anden behandling også for ændringsforslagene, mens vi, som tidligere af hr. Dahlgård nævnt,

ved tredje behandling stemmer imod de to andre lovforslag.

Arne Larsen: Jeg skal gøre nogle bemærkninger om forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri og forslag til lov om midlertidig offentlig støtte til almennyttigt boligbyggeri.

Disse lovforslag blev, som andre ordførere har været inde på, allerede fremsat i november og december måned forrige år, så vi har altså haft 4-5 måneder til i boligudvalget at kulegrave disse boligmæssige problemer. Man må sige, at problemerne er blevet grundigt bearbejdet, idet der er stillet et utal af spørgsmål, forlangt gennemført et utal af undersøgelser, forlangt dyngewis af materiale fra boligministeriet, så jeg har vel lov til at sige, at boligministeriet nærmest har arbejdet på højtryk i fire måneder for at kunne tilfredsstille boligudvalgets ønsker i forskellig retning. Jeg synes, at der er grund til at sige tak til boligministeren og hans embedsmænd for et godt udført arbejde i de 4 1/2 måned, dette arbejde har stået på.

Man snakker så meget om nu, at der bliver sluttet et privat boligforlig mellem socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, og man er så forarget over, at disse to partier nu finder sammen i en, det vil jeg meget stærkt understrege, midlertidig løsning af nogle akutte boligproblemer. Man var ikke så sart, da de tre daværende regeringspartier i forrige samling sluttede deres lille private boligforlig og indførte rentelåneordningen i stedet for rentesikringsordningen. Dengang blev der klart og tydeligt sagt fra af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, så der er vel ikke grund til at falde i så stor forundring over, at disse to partier nu vil indfri de løfter, de har givet, og arbejde for deres målsætning i disse spørgsmål.

Vi har fået at vide, at det står meget sløjt til med boligpolitikken, at det er en permanent sygdom, som vi ikke vil gøre noget som helst ved, og nu bliver vi advaret: der er ikke meget håb at hente i et samarbejde mellem VKR-partierne og socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Det beklager jeg meget, for det er da rigtigt, at problemerne er store og omfattende, og at det ville være bedst, om vi kunne få brede politiske løsninger af dette spørgsmål. Men det er jo ikke